Conclusies van de Advocaat-Generaal Joseph Gand van 2 december 1965[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Het door André Saudray bij U ingestelde beroep is gericht tegen de door de Voorzitter van de Commissie van de E.E.G. op 29 oktober 1964 gedane weigering van zijn verzoek van 3 augustus daaraanvoorafgaand, strekkende tot zijn herindeling, met ingang van 1 januari 1962, in de loopbaan van administrateur, rang A 6. Het vertoont hierdoor veel punten van overeenkomst met andere beroepen, waarin Gij de laatste maanden uitspraak hebt gedaan.

Verzoeker, die op 16 juni 1958 in dienst is getreden bij de Commissie, is bij besluit van 12 december 1962 in vaste dienst aangesteld en wel in de reeds door hem onder het vroegere systeem beklede rang B 1, salaristrap 5. Sedert 1959 oefent hij de functie van hoofd van de sectie „bijzondere gevallen" van de afdeling „Administratie van het Personeel" uit.

Naar aanleiding van de aankondiging van vacature no. 872, die betrekking had op een ambt, dat, naar het hem voorkwam, van dezelfde aard was als het door hem beklede, maar waarin blijkens een latere aanwijzing zou worden voorzien door middel van een vergelijkend onderzoek reservering no. 165 A, meldde Saudray zich voor dat vergelijkend onderzoek aan. Toen de jury hem niet toeliet om aan dat onderzoek deel te nemen, is hij een der opstellers geweest van het beroep 18-64 hetwelk er toe heeft geleid dat Gij bij arrest van 14 juli 1965 het vergelijkend onderzoek nietig hebt verklaard. Daarna is hem op 6 augustus medegedeeld dat de jury, die haar werkzaamheden had hervat, hem had geplaatst op de lijst van geschikte kandidaten.

Gelijktijdig met deze pogingen om via een vergelijkend onderzoek toegelaten te worden tot de categorie A, heeft Saudray ook andere stappen ter bereiking van hetzelfde doel gedaan, maar door middel van een herindeling. Op 3 augustus 1964 heeft hij een administratief beroep ingesteld bij de Voorzitter van de Commissie welk beroep gebaseerd was op artikel 90 van het Statuut en waarin hij verzocht te worden heringedeeld in de rang A 6, met ingang van 1 januari 1962, zich daarbij beroepend zowel op de op 27 juli 1963 vastgestelde omschrijving van de functies als op Uw jurisprudentie (in het bijzonder de arresten Maudet, Erba en Reynier). De afwijzing d.d. 29 oktober van zijn verzoek was voor hem aanleiding tot het instellen van het beroep 5-65.

Is dit beroep ontvankelijk? De Commissie betwist dit waarbij zij eveneens verwijst naar Uw jurisprudentie. Zij zet uiteen dat de uit-

1 — Vertaald uit het Frans.

drukkelijke afwijzing van 29 oktober 1964 een zuivere bevestiging is van het besluit van 12 december 1962 dat de betwiste indeling inhield. Daar Saudray destijds niet tegen dit besluit is opgekomen, kon door zijn klacht van 3 augustus 1964 — de eerste die ten doel heeft gehad zijn indeling volgens de bepalingen van artikel 102 van het Statuut te verkrijgen — de termijn van het gerechtelijk beroep niet worden verlengd, nu dit niet is ingesteld binnen de daarvoor gestelde termijn. Dit zou alleen mogelijk zijn geweest, indien verzoeker in staat was geweest een beroep te doen op een wezenlijk nieuw feit, dat feitelijk en rechtens een wijziging in de omstandigheden zou medebrengen met betrekking tot zijn positie (gevoegde zaken 109-63 en 13-64, Charles Muller tegen de Commissie van de E.E.G., *Jurisprudentie,* Deel X, blz. 1363). Dit nieuwe feit kan niet worden gevonden in de arresten Maudet (gevoegde zaken 20 en 21-63, *Jurisprudentie,* Deel X, blz. 235) of Erba en Reynier (gevoegde zaken 79 en 82-63, *Jurisprudentie,* Deel X, blz. 545) waarop hij een beroep doet, want het gezag van gewijsde van deze arresten is beperkt tot de rechtsverhoudingen waarvan het Hof kennis heeft moeten nemen, en alleen de rechtspositie van de partijen bij het geding zou er door kunnen worden beïnvloed. Het nieuwe feit zou daarentegen wel kunnen worden gevormd door de publikatie op 2 oktober 1963 van het besluit van de Commissie van 29 juli daaraanvoorafgaand met betrekking tot de omschrijving van de standaardfuncties; maar door een klacht tegen het oorspronkelijke besluit betreffende de indeling kon de beroepstermijn alleen dan opnieuw gaan lopen als de klacht zou zijn ingediend binnen 3 maanden na de publikatie van het besluit, dat het nieuwe feit vormde. De klacht van 3 augustus 1964 is in elk geval tardief en het beroep tegen de afwijzing daarvan is niet-ontvankelijk.

Saudray heeft tijdens de mondelinge behandeling verschillende argumenten aangevoerd ter afwending van het middel van niet-ontvankelijkheid;

het eerste is ontleend aan het onderscheid dat in het arrest-Maudet is gemaakt tussen de vaste aanstelling van het personeelslid in zijn vroegere rang en de herindeling, waarop hij eventueel aanspraak kan maken. Indien wij het goed hebben begrepen, leidt hij daaruit af dat van deze twee maatregelen, die van verschillende aard zijn, de eerste alleen kan worden aangevallen op grond van het feit dat bij het vaststellen van de rang voor de vaste aanstelling geen rekening is gehouden met de werkelijk verrichte werkzaamheden, terwijl herindeling ten allen tijde zou kunnen worden gevraagd. Deze interpretatie vindt geen steun in het arrest, waarop een beroep is gedaan, zijnde in dat geval de administratieve klacht van Maudet tegen zijn indeling, ingediend binnen de termijn gesteld voor het gerechtelijk beroep tegen het besluit waarbij hij was aangesteld en ingedeeld in de betwiste rang. Er is dus, in tegenstelling met hetgeen Saudray stelt, geen tegenspraak tussen de oplossing van dit arrest en die van het arrest Charles Muller, waarop de Commissie een beroep heeft gedaan.

Verzoeker wijst er in de tweede plaats op dat, zo het besluit van 29 juli 1963 voor hem al het karakter kon hebben van een nieuw feit, het in genen dele een voor hem bezwarend besluit vormde, zodat hij niet-ontvankelijk zou zijn in een verzoek om nietigverklaring — hetgeen duidelijk is — en dat deze handeling niet het begin kon vormen voor een nieuwe beroepstermijn. Alleen een nieuw te zijnen aanzien genomen besluit zou de beroepstermijn opnieuw doen gaan lopen; nu valt niet te ontkennen dat het besluit, waarbij zijn herindeling werd afgewezen, eerst op 29 oktober 1964 te zijner kennis is gebracht, dat is minder dan drie maanden voor de instelling van zijn beroep. Dit betoog gaat voorbij aan het feit dat op het moment waarop het ontwikkeld werd, ter zake vaste jurisprudentie bestond. Gij zijt namelijk van oordeel dat het kennis dragen van een nieuw feit, indien dit een nieuw beroep toelaat tegen een in principe definitief besluit, tegelijkertijd het begin is van de termijn voor het indienen van de klacht of van het gerechtelijk beroep tegen dit besluit (zie met name zaak 46-64, Schoffer tegen de Commissie van de E.E.G., 14 juli 1965).

Ten slotte wijst Saudray op Uw arrest-Marcillat (zaak 69-63, 9 juni 1964, *Jurisprudentie*, Deel X, blz. 503) : het is in hoge mate gewenst dat bij geschillen met ambtenaren eerst een administratieve procedure plaatsvindt ten einde de administratie in de gelegenheid te stellen een intern onderzoek in te stellen naar het verzoek voordat de zaak voor de rechter komt en het is een kwestie van loyaliteit van de kant van een ambtenaar om eerst te trachten tot een minnelijke regeling te komen. Wij zijn het hier geheel mee eens, maar in het onderhavige geval had mevrouw Marcillat, zoals het arrest in herinnering brengt, „met voortvarendheid en verstandig" gehandeld door reeds op 22 februari 1963 een administratieve klacht in te dienen, terwijl de vervaltermijnen bedoeld in artikel 91 waren begonnen te lopen op 6 februari daaraan voorafgaand. Hetzelfde kan niet gezegd worden van Saudray wiens stelling, naar het ons voorkomt, in het geheel geen steun vindt in het arrest, waarop hij zich beroept. Want — en dat moeten wij hier met nadruk zeggen — zijn klacht van 3 augustus 1964 is de eerste en de enige, die gericht is op zijn herindeling met terugwerkende kracht op grond van zijn vaste aanstelling. Zij moet worden onderscheiden van de stappen die hij wellicht tevoren heeft gedaan, en van de klachten die hij wellicht naar voren heeft gebracht om de rang A 6 te krijgen door middel van bevordering of een vergelijkend onderzoek. Noch de grondslag van deze verzoeken, noch hun mogelijk gevolg, kunnen samenvallen met die van de klacht van 3 augustus 1964, waarvan de verwerping aanleiding is geweest voor het onderhavige beroep.

Ten slotte ziet Gij U geplaatst voor een vraagstuk dat Gij reeds verschillende malen bent tegengekomen, namelijk dat van een ambtenaar die zijn oorspronkelijke indeling niet betwist heeft, noch op het ogenblik waarop deze is vastgesteld door het integratiebesluit, noch binnen drie maanden na de publikatie van het besluit van de Commissie, waarin de standaard-functies zijn beschreven. De tardieve

klacht kan geen nieuwe termijn doen gaan lopen (Schoffer reeds vermeld, zaak 50-64, Loebisch, 14 juli 1965). Wij menen dat er onder deze omstandigheden geen aanleiding is de zaak zelf verder te onderzoeken en wij concluderen :

— tot verwerping van het beroep 5-65 als niet-ontvankelijk;
— en dat de kosten zullen komen ten laste van elk der partijen overeenkomstig de bepalingen van artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering.